

Sygn. akt VI Ka 43/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpelska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SSO Irena Linkiewicz</i> <i>SSO Irena Śmietana</i>
Protokolant	<i>st.sekr.sądowy Kamila Obuchowicz</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosławy Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014r.,

sprawy J. G. (1), M. O. (1), P. R. (1)

oskarżonych z art. 286 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Apelacyjnego w B., obrońcę oskarżonego P. R. (1) i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 518/10

I. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie VII dotyczącym uniewinnienia

oskarżonego P. R. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII aktu oskarżenia i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając

apelację obrońcy oskarżonego P. R. (1), prokuratora odnośnie oskarżonego M. O. (1) i oskarżyciela posiłkowego odnośnie J. G. (1) za oczywście bezzasadne;

III. kosztami procesu w 1/3 części związanymi z oskarżonym M.

O. obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego P.

R. kwotę 120 zł., od oskarżyciela posiłkowego kwotę 120 zł. oraz obciąża ich kosztami sądowymi po 1/2 części od każdego z nich za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. G. (1) oskarżony został o to, że:

XIII. w dniu 28 grudnia 2002 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) S.A. Inspektorat w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.549,69 zł oraz (...) S.A. Inspektorat w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 6.036,53 zł, stanowiących odszkodowania wypłacone z tytułu kolizji drogowej za pomocą wprowadzenia pracowników tej firmy w błąd co do okoliczności zaistnienia takiego zdarzenia, podczas którego zarejestrowany na niego samochód marki f. (...), nr rej. (...), kierowany przez Z. M. miał uderzyć w zarejestrowany na P. S. i kierowany przez niego samochód marki v. (...), nr rej. (...), a tenże pojazd miał z kolei uderzyć w kierowany przez K. R. samochód marki t. (...) nr rej. (...) zarejestrowany na E. R., podczas gdy w rzeczywistości kolizja taka nie miała miejsca i została upozorowana,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk,

M. O. (1) oskarżony został o to, że:

XIX. w bliżej nieustalonym dniu na początku marca 2003 r. w S., działając w , celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc specjalistyczną praktykę lekarską i będąc w związku z tym osobą uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej, sporządził datowany na dzień 28 lutego 2003 r. protokół oględzin ciała M. C., z którego wynikało, iż osoba ta doznała określonych obrażeń ciała w wyniku pobicia przez funkcjonariuszy Policji, przez co poświadczył w ww. dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, ponieważ wiedział, że w rzeczywistości zdarzenie takie nie miało miejsca,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 kk,

XX. w dniu 28 czerwca 2003 r. w I., będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka przez prokuratora w sprawie 2 Ds. 121/03 Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu, zeznał nieprawdę oraz zataił istotne fakty dotyczące okoliczności sporządzenia przez siebie datowanego na dzień 28 lutego 2003 r. protokołu oględzin ciała M. C.,

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk,

P. R. (1) oskarżony został o to, że:

XXII. w okresie od czerwca do lipca 2003 r. w G. gm. K. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dubeltówki myśliwskiej (...) (...) nr (...),

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 kk

XXIII. w październiku 2003 r. na terenie D. i. N., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 75, poz. 468 z późn. zm.) uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci co najmniej 100 kg haszyszu o wartości 3.500.00 zł. w ten sposób, że przewiózł ten narkotyk z D. do odbiorcy w N.,

tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 3 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 75, poz 468 ze zm.) w zw. z art. 4 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Łławie wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 518/10

I. oskarżonego J. G. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że pomógł innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzić (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci

pieniędzy w łącznej kwocie 9586,22 zł w ten sposób, że w bliżej nieustalonym dniu pod koniec 2002 r. zbył J. R. samochód f. (...), nr rej. (...), a następnie, nie zgłaszając jego zbycia w starostwie powiatowym, pieniędzmi przekazanymi mu przez J. R. opłacił w dniu 18 grudnia 2002 r. składkę z tytułu ubezpieczenia OC tego pojazdu, z którego następnie wypłacano ww. kwotę jako odszkodowania, na skutek wprowadzenia pracowników (...) S.A. w błąd co do zaistnienia kolizji drogowej, podczas której zarejestrowany na J. G. (1) samochód marki f. (...), nr rej. (...), kierowany przez Z. M. miał uderzyć w zarejestrowany na P. S. i kierowany przez niego samochód marki v. (...), nr rej. (...), a tenże pojazd miał z kolei uderzyć w kierowany przez K. R. samochód marki t. (...), nr rej. (...), zarejestrowany na E. R., podczas gdy w rzeczywistości kolizja taka nie miała miejsca, lecz została upozorowana w dniu 28 grudnia 2002 r. w S., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk skazał go, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego J. G. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby,

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego J. G. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem mu zarzucanym w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. kwoty 1917,24 zł

(tysiąca dziewięciuset siedemnastu złotych dwudziestu czterech groszy)

IV. oskarżonego M. O. (1) uniewinnił od popełnienia obu zarzucanych mu czynów,

V. oskarżonego P. R. (1) uznał w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXII. aktu oskarżenia za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie latem 2003 r. w G., gm. K., posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dubeltówki myśliwskiej (...) (...) nr K 20706, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 263 § 2 kk, i za to na podstawie art. 263 § 2 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego P. R. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby,

VII. oskarżonego P. R. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu **w** punkcie XXIII aktu oskarżenia czynu,

VII. zasądził od oskarżonego J. G. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. kwotę 1344 zł (tysiąca trzystu czterdziestu czterech złotych) tytułem poniesionych przez niego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika,

VIII. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od:

- oskarżonego J. G. (1) kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz jedną szóstą pozostałych kosztów sądowych,

- oskarżonego P. R. (1) kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz jedną szóstą pozostałych kosztów sądowych,

IX. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty procesu w częściach związanych z uniewinnieniem oskarżonych M. O. (1), P. R. (1) poniósł Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniosła Prokuratora Apelacyjna w B..

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżyła powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego M. O. (1) - w zakresie czynu z art. 271 § 1 i 3 kk (pkt XIX aktu oskarżenia), a ponadto w całości na niekorzyść oskarżonego P. R. (1) - w zakresie czynu z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt XXIII aktu oskarżenia);

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk powyższemu wyrokowi zarzuciła:

I. w zakresie czynu z pkt. XIX aktu oskarżenia - obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk i art. 4 kpk, poprzez dokonanie dowolnej i jednostronnej, z naruszeniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień/zeznań M. C. oraz wyjaśnień oskarżonego M. O. (1), a także uwzględnienie okoliczności przemawiających jedynie na korzyść oskarżonego i pominięcie okoliczności dla niego niekorzystnych, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na przyjęciu, iż oskarżony M. O. (1) zachowaniem swoim nie wyczerpał znamion występku z art. 271 § 1 i 3 kk, co spowodowało uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego czynu, podczas gdy całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony M. O. (1) wystawił protokół oględzin ciała M. C., w którym świadomie zamieścił nieprawdziwe informacje odnośnie daty wystawienia przedmiotowego dokumentu oraz okoliczności powstania obrażeń M. C., co powinno skutkować uznaniem M. O. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 kk;

II. w zakresie czynu z pkt. XXIII aktu oskarżenia — obrazę prawa materialnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy poczynione przez sąd prawidłowe ustalenia faktyczne w sposób jednoznaczny wskazują iż zachowanie oskarżonego P. R. (1) objęte zarzutem z pkt. XXIII aktu oskarżenia wyczerpywało znamiona zbrodni z art. 55 ust. 3, nie zaś występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2) art. 4 § 1 kk, polegającą na przyjęciu, iż w odniesieniu do zarzuconego oskarżonemu P. R. (1) czynu z pkt. XXIII aktu oskarżenia należało stosować ustawę obowiązującą w chwili orzekania, tj. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jako względniejszą dla oskarżonego, co skutkowało uniewinnieniem P. R. (1) od popełnienia tego czynu, podczas gdy całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenianego w oparciu o obowiązujące przepisy prawa oraz zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazuje, iż zachowanie P. R. (1) wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, które stanowi zbrodnię zagrożoną karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od 3 lat, natomiast przestępstwo z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. było występkiem, za który groziła grzywna i kara pozbawienia wolności do lat 10, a zatem ustawa obowiązująca w chwili popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego P. R. (1) była dla niego względniejsza,

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z art. 271 § 1 i 3 kk zarzuconego oskarżonemu M. O. (1), a ponadto w zakresie czynu z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zarzuconego oskarżonemu P. R. (1) oraz przekazanie sprawy w tych częściach do ponownego rozpoznania.

Od wyroku Sądu Rejonowego w Ławie z dnia 12 czerwca 2014 r. sygn. akt II K 518/10 apelację wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W. adw. K. M..

Na podstawie art. 444 kpk apelujący zaskarżył opisany wyżej wyrok na niekorzyść :

- oskarżonego J. G. (2) częściowo tj. w zakresie rozstrzygnięcia o karze, w części dotyczącej orzeczonego środka karnego, a mianowicie w części zobowiązującej oskarżonego do częściowego jedynie naprawienia szkody (pkt III wyroku)

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na jego treść wyrażający się w przekonaniu, iż jedynie częściowe zobowiązanie oskarżonego J. G. (1) do naprawienia wyrządzonej oskarżycielowi posiłkowemu (...) SA w W. szkody zaspokoi usprawiedliwione roszczenia pokrzywdzonego oraz będzie zgodne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości oraz dyrektywami wymiary kary,

zważywszy na fakt, iż oskarżony, a także sprawcy przestępstwa wyłudzenia odszkodowania nie podjęli do tej pory jakichkolwiek starań o to by pokrzywdzonemu (...) SA w W. wyrządzoną szkodę naprawić choćby częściowo.

Mając na względzie powyższe wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie III i orzeczenie wobec oskarżonego J. G. (1) obowiązku naprawienia wyrządzonej zarzucanym mu przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) SA w W. kwoty 9586,22 zł (dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt sześć złotych 22/100) z tym ustaleniem, iż obowiązek naprawienia szkody nałożony na oskarżonego J. G. (1) jest solidarny z innymi niewystępującymi w niniejszym postępowaniu osobami,
- zasądzenie od oskarżonego J. G. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) SA w W. kosztów zastępstwa procesowego oskarżyciela posiłkowego (...) SA w W., w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Powyższy wyrok zaskarżył także obrońca oskarżonego P. R. (1) - adw. J. S..

Na podstawie art.425 kpk i art 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w zakresie oskarżonego P. R. (1) w części dotyczącej punktu V. Na zasadzie art.438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na tym, iż Sąd Rejonowy w Iławie uznał, że „w bliżej nieokreślonym okresie latem 2003 r, w G., posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dubeltówki myśliwskiej (...) (...) (...)”

2/ obrazę przepisu art. 424 § 1 pkt 1 kpk

Tymczasem ustalenia poczynione w toku procesu, oceniane zgodnie z regułami ustanowionymi w art. 7 kpk w żadnej mierze nie pozwalają na ukształtowanie takiego przekonania.

Na zasadzie art. 437 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uznanie, że P. R. (1) nie popełnił zarzucanego mu czynu i uniewinnienie go, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje :

Jedynie apelacja oskarżyciela publicznego w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego P. R. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII aktu oskarżenia zasługiwała na uwzględnienie.

Natomiast wszystkie pozostałe apelacje były niezasadne w stopniu oczywistym i nie mogły zostać uwzględnione.

Przede wszystkim należało stwierdzić , iż Sąd Rejonowy w Iławie przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący mając na uwadze wynikający z art. 2 par. 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonych . Sąd zgromadził obszerny materiał dowodowy i ocenił go wnikliwie , omawiając szczegółowo wszystkie dowody , nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o te dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne.

Powyższe uwagi pozwalają stwierdzić, że stanowisko Sądu Rejonowego w Iławie wyrażone w wyjątkowo obszernym i skrupulatnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pozostaje pod ochroną prawa procesowego . Stwierdzenia tego nie są w stanie podważyć żadne argumenty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego P. R. (1), oskarżyciela publicznego odnośnie zarzutów dotyczących uniewinnienia M. O. (1) oraz oskarżyciela posiłkowego odnośnie J. G. (1). Do wykazania bowiem , iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędu w ustaleniach faktycznych konieczna jest zgodna z zasadami wiedzy , logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego argumentacja pozwalająca na stwierdzenie , że poczyniona przez Sąd ocena materiału dowodowego powinna być odmienna . Tego skarżący nie wykazali.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał jakie fakty uznał za ustalone , na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych , a następnie wskazał prawidłowe , w ocenie Sądu Okręgowego , wnioski , jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń , tak w zakresie winy oskarżonego P. R. (1) co do czynu z art. 236 par.2 kk ,uniewinnienia oskarżonego M. O. (1) oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie art. 46 par. 1 kk w odniesieniu do oskarżonego J. G. (1).

Odnosząc się do podniesionych w apelacjach – oprócz zarzutu zawartego w apelacji prokuratora co do uniewinnienia oskarżonego P. R. (1) od popełnienia czynu z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 par. 1 kk - zarzutów należy stwierdzić ,że nie prowadzą one w żadnej mierze do odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego . Przedstawione przez obrońcę oskarżonego P. R. (1) , oskarżyciela publicznego odnośnie oskarżonego M. O. (1) i oskarżyciela posiłkowego odnośnie J. G. (1) , w uzasadnieniu apelacji zarzuty stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi i dokładnie uzasadnionymi przez sąd rejonowy ustaleniami faktycznymi oraz wyciągniętymi na ich podstawie właściwymi wnioskami.

Omawiając niniejszą sprawę należy mieć na względzie , że Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia poczynione przez sąd I instancji i w pełni podziela argumenty przedstawione precyzyjnie , trafnie i obszernie przez Sąd meriti w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku oprócz oceny prawnej zachowania oskarżonego P. R. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu w punkcie XXIII aktu oskarżenia od , którego został uniewinniony.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym , to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać , choćby w równym stopniu , na podstawie tego materiału dowodowego , dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku , gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego , nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Odnosząc się do apelacji oskarżyciela posiłkowego odnośnie rozstrzygnięcia w trybie art.46 par. 1 kk to należy wskazać ,iż kodeks karny nie zawiera normy regulującej sposób orzekania obowiązku naprawienia szkody , przewidzianego w tym przepisie , w wypadku gdy szkoda została wyrządzona w warunkach współsprawstwa - a zatem jak w tym przypadku . Oczywiście unormowanie zawarte w tym przepisie , co do intencji , zmierza do zwiększenia ochrony interesów pokrzywdzonego w procesie karnym . Skoro ustawodawca wprowadził do kodeksu karnego w 1997 roku nową instytucję , mającą na celu ułatwienie i przyspieszenie naprawienia przez sprawcę wyrządzonej przestępstwem szkody , to nie ma przeszkód prawnych aby w warunkach współsprawstwa orzec obowiązek naprawienia szkody solidarnie. W tym wypadku skarżący musiałby wskazać konkretnych współsprawców od których należałoby zasądzić solidarnie żadaną kwotę jak też wskazać akta spraw , które dawałyby podstawę takiego rozstrzygnięcia ,czego jednak nie uczynił ograniczając się w apelacji do ogólnych stwierdzeń.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego powołuje się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2000 roku / por. uchwała SN I KZP 40/00 , pub. Prok iPr. 2001/2/5, Wokanda 2001/3/11/ , w którym to stwierdził ,iż orzeczenie środka karnego przewidzianego w art. 46 par. 1 kk dopuszczalne jest również w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców przestępstwa do naprawienia wyrządzonej szkody w całości albo w części. Natomiast w dalszej części cytowanej uchwały SN stwierdził , iż z cytowanych stwierdzeń nie wynika oczywiście , że orzeczenie omawianego środka karnego dopuszczalne jest wyłącznie w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem . Nie można bowiem wykluczyć sytuacji , w których bardziej uzasadnione będzie orzeczenie środka karnego przewidzianego w art. 46 par. 1 kk w częściach równych lub pro rata parte. Skoro bowiem ustawa pozwala na orzekanie obowiązku naprawienia szkody w całości bądź w części , w więc w istocie uznaniowe , gdyż zależne od oceny okoliczności konkretnej sprawy , to wybór sposobu obowiązku naprawienia szkody , należeć powinien do sądu . W podobnym tonie wypowiedział się SA w Ł. w wyrokach z dnia 2012-12-19 w sprawie II AKa 257/12/ LEX nr 1344141/ i w sprawie II AKa 272/12 z dnia 2013-01-15 / LEX nr 1271892/oraz SA we W. w wyroku w sprawie II AKa 37/13 z dnia 2013-03-01 / LEX nr 1299046/. Ogólnie idea tych orzeczeń prowadzi do stwierdzenia , iż przepis art. 46 par. 1kk nie tylko dopuszcza możliwość orzeczenia częściowego naprawienia szkody , a ponadto nie wymaga , aby

w sytuacji gdy szkoda jest wynikiem współsprawstwa, sąd był zobligowany do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody solidarnie. Tym samym sąd odwoławczy w pełni podzielił stanowisko sądu I instancji w tym zakresie.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. R. (1) została uznana również za oczywiście bezzasadną.

Podniesiony w niej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jawi się jako zwykła polemika z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi poczynionym przez Sąd Rejonowy w Iławie. Skarżący w apelacji nie podnosi żadnych nowych, istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności, które nie byłyby przedmiotem rozważania przez sąd I instancji, a które miałyby wpływ na inną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd orzekający ocenił w sposób szczególnie wnikliwy zeznania i wyjaśnienia R. K., który wielokrotnie był przesłuchiwany w sprawie, i doszedł do zasadnych wniosków, że przedstawiona przez niego wersja w której wskazuje stanowczo, że oskarżony P. R. (1) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci dubeltówki myśliwskiej, zasługuje na wiarę. Okoliczność ta została potwierdzona przez świadka w trakcie trzykrotnego przesłuchania oraz na rozprawie przed sądem meriti / por. k 68,75, 2193-21994 oraz 8018v -8019v/. Z relacji wynika, iż oskarżony P. R. (1) był w posiadaniu tej broni na posesji w G., przejął ją od P. J. i używał w celu strzelania do ptaków. Znamienne dla oceny zeznań tego świadka pozostawała postawa P. J., który zaprzeczył aby posiadał w dyspozycji jakąkolwiek broń w tym czasie i miejscu oraz przekazał ją P. R. (1). Świadek wręcz zaprzeczył aby na terenie posesji w G. taka broń była. Zasadnie sąd uznał, iż takie twierdzenia świadka pozostają w zgodzie z jego sytuacją procesową bowiem w ten sposób dążył on do uniknięcia odpowiedzialności karnej z art. 263 par. 2 kk. Na to, że świadek J. nie mówił prawdy wskazywały zeznania R. P., który widział broń u P. J. (...). Posiadanie broni przez niego zostało również potwierdzone zeznaniami świadka Z. R. (...) (...). Tak więc nie ma żadnych dowodów wskazujących na to, że oskarżony P. R. został niesłusznie pomówiony przez R. K. i, że świadek ten miał jakiegokolwiek motywy złośliwego pomówienia oskarżonego. R. K. wręcz potwierdził, iż sam również posługiwał się tą bronią. Jak już wyżej wskazano apelacja obrońcy oskarżonego pozostawała zwykłą polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego w Iławie i nie mogła mieć wpływu na inną ocenę stanu faktycznego dokonanego przez ten sąd. Dlatego też nie mogła zasługiwać na uwzględnienia.

Odnosnie apelacji oskarżyciela publicznego to zasługiwała na uwzględnienie tylko połowicznie. Skarga ta nie mogła być uwzględniona w części dotyczącej oskarżonego M. O. (1) w zakresie uniewinnienia go od popełnienia czynu z art. 271 par. 1 i 3 kk. Natomiast zasługiwała na uwzględnienie w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego P. R. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII aktu oskarżenia.

Jeżeli chodzi o oskarżonego M. O. (1) to zarzuty zawarte w apelacji również należało ocenić jedynie jak polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez sąd I instancji. Sąd orzekający w sposób niezwykle wnikliwy i logiczny dokonał oceny materiału dowodowego w odniesieniu do oskarżonego M. O. (1). Nie polega na prawdzie zarzut, iż sąd ten naruszył zasady określone w art. 7 i 4 kpk i dokonał jednostronnej i dowolnej oceny dowodów a w szczególności wyjaśnień oskarżonego M. O. i zeznań świadka M. C.. Skarżący w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku sam wskazuje, iż w odniesieniu do tego zarzutu brak było jednoznacznych dowodów pozwalających na przyjęcie, iż M. O. (1) dopuścił się czynu zarzucanego mu w punkcie XIX aktu oskarżenia. Apelujący skupia się jedynie na tej okoliczności, że dokument nie mógł być sporządzony w dniu 28 lutego 2003 roku i czyni to w oderwaniu od treści samego zarzutu oraz dokonanych zapisów w protokole oględzin ciała M. C.. Natomiast jak zasadnie podnosił sąd orzekający w uzasadnieniu na stronie 34 i następnie, samo sformułowanie zarzutu nie polegało na prawdzie bowiem z protokołu oględzin ciała M. C. nie wynikało poświadczenie przez M. O., że został on pobity przez policjantów. Oskarżony O. zamieścił tam jedynie oświadczenie M. C., z którego wynikało, iż w dniu 27.02.2003 r. około godz. 8.30 został pobity przez policjantów w Komisariacie Policji w G./ por. protokół k 46 tom Ib/.

Tego rodzaju postępowanie jest przyjęte w praktyce sporządzania protokołu oględzin ciała przez lekarzy dla potrzeb pacjentów. Regułą jest bowiem przeprowadzenie wywiadu i opisanie zdarzenia przedstawionego przez pokrzywdzonego. Jak wynika z ustaleń sądu, niekwestionowanych przez skarżącego, M. C. faktycznie doznał obrażeń ciała, lecz zostały one spowodowane przez K. L.. Natomiast z treści zarzutu wynika, iż oskarżony musiałby doskonale wiedzieć, iż obrażenia te zostały spowodowane przez L. i pomimo tego w protokole oględzin zawrzeć z pełną świadomością stwierdzenia, iż zostały one spowodowane przez funkcjonariuszy policji w G.. A na takie formułowanie

zarzutu brak było jednoznacznych dowodów a nawet poszlak. Na etapie całego postępowania M. C. był konsekwentny w twierdzeniach , iż faktycznie był u lekarza za I. , który go zbadał – bowiem musiał się rozebrać – i któremu powiedział ,że został pobity przez policjantów / por. zeznania k 8000v, 959v-961, k 6346-6350/. Wskazywał również , że do lekarza został zawieziony przez J. R.. Należy podnieść , iż apelacja prokuratora w tym zakresie nie wskazuje żadnych nowych , istotnych dla oceny stanu faktycznego dowodów oraz okoliczności i dlatego nie może skutecznie wpłynąć na ocenę prawną przedmiotowego czynu. Z tych powodów została uznana za oczywiście bezzasadną.

Natomiast należało podzielić argumentację prokuratora odnośnie zarzutu obrazu przepisów prawa materialnego dotyczącą czynu z art. XXIII zarzucanego oskarżonemu P. R. (1).

Przede wszystkim należy podnieść ,iż skarżący formułując zarzut popełnienia przez oskarżonego czynu opisanego w punkcie XXIII aktu oskarżenia zakwalifikował go z art. 43 ust 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 par. 1 kk .

Rację ma skarżący , iż sąd I instancji dokonał bardzo pobieżnej analizy przepisów ustawy z dnia 24.04.1997 r. – obowiązującej w chwili popełnienia czynu – oraz z dnia 29.07.2005 r. – obowiązującej w momencie orzekania pod kątem art. 4 par. 1 kk . W przypadku zmiany ustawy w trakcie procesu należy zbadać czy zachowanie oskarżonego, w ramach stawianego mu zarzutu, wyczerpywało znamiona innego przestępstwa określonego w obu ustawach i zgodnie z art. 4 par. 1 kk wybrać ustawę względniejszą dla sprawy. Dokonane przez sąd I instancji odniesienie do aktualnie obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zostało ograniczone do przepisu z art. 56 ustawy z 2005 r. . Faktycznie działanie polegające na wprowadzeniu do obrotu środków odurzających uregulowane w art. 43 ustawy z 1997 r. stanowi odpowiednik z art. 56 ustawy z 2005 r. Na gruncie obowiązywania art. 43 d.u.p.n. należało przyjąć , iż miejscem popełnienia tego czynu może być także terytorium państwa obcego, o tyle czyn określony w art. 56 u.p.n. może zostać popełniony tylko na terytorium RP. Natomiast czyn z art. 55 ustawy z 2005 roku może być popełniony również na terytorium państwa obcego / por. wyrok SN z 20.10.2011r. w sprawie III KK 120/11, LEX 1101661/.

Niekwestionowany przez strony stan faktyczny wskazuje , iż oskarżony P. R. (1) uczestniczył w przewiezieniu z terytorium Danii do Norwegi środków odurzających w postaci co najmniej 100 kg haszyszu. Takie działanie penalizuje przepis art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zasadnie skarżący wskazuje na art. 4 pkt 21 cytowanej ustawy jako określający słowo „przewóz”. Ponieważ jednak kwalifikacja prawna tego czynu stanowi zbrodnię przyjęcie takiej kwalifikacji byłoby niezgodne z zasadą określoną w art. 4 par. 1 kk. Tym samym należało uwzględnić przepis art. 43 ust. 3 d.u.p.n. w zw. z art. 4 par. 1 kk jako względniejszy dla sprawy. Na marginesie należy wskazać również na konieczność analizy w podobnych wypadkach przepisów pozakodeksowych, zawartych w umowach międzynarodowych . W odniesieniu do zwalczania nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi Polska w dniu 30 kwietnia 1994 roku ratyfikowała i przyjęła Konwencję Narodów Zjednoczonych sporządzoną w W. w dniu 20 grudnia 1988 roku. Kodeks karny w art. 113 określa zasadę represji wszechświatowej zobowiązującą RP dościgania przestępstwa na mocy umowy międzynarodowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na mocy art. 437 par. 1 i 2 kpk uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego P. R. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII aktu oskarżenia / punkt VII h za zaskarżonego wyroku/ i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania.

Natomiast w pozostałej części zaskarżony wyrok na zasadzie art. 437 par. 1kpk utrzymał w mocy uznając apelacje jako oczywiście bezzasadne. O kosztach sądowych za II instancję rozstrzygnięto na mocy art. 636 par. 1 kpk w zw. z art. 633kpk oraz art. 8 i art. 13 ust.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r.